

Sygn. akt VI U 222/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Dzięgielewska
-----------------	-------------------------

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy B. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania B. Z.

od decyzji z dnia 13 maja 2019 nr (...) - (...)

odwołanie oddala.

VI U 222/19

UZASADNIENIE

W dniu 31 maja 2019 r. odwołująca się B. Z. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 13 maja 2019 r. nr (...) odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 11 lutego 2019 r. W uzasadnieniu wskazała, że charakter pracy jaki wykonuje nie pozwala jej na utrzymanie stanu zdrowia fizycznego i psychicznego (odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ wskazał, że zaskarżona decyzja wydana została w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej stwierdzając, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 3).

Sąd ustalił następujące stan faktyczny:

Odwołująca się leczona na autoimmunizacyjną chorobę tarczycy, napadowe migotanie przedsionków, od roku bez zaburzeń rytmu. Zredukowane nadciśnienie tętnicze. Cierp na zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego na podłożu zmian dyskopatycznych i początkowych zwyrodnieniowych bez istotnego upośledzenia funkcji ruchowej kręgosłupa. W badaniu MR kręgosłupa szyjnego z dnia 18 stycznia 2019 r. nie stwierdzono cech stenozы kanału kręgowego. Opisano wypuklinę krążka międzykręgowego C5/C6 z modelowaniem rdzenia i możliwą kompensacją na lewy korzeń nerwowy. W związku ze schorzeniem kręgosłupa pozostawała niezdolna do pracy i wyczerpała - 182 dniowy okres zasiłkowy (dokumentacja medyczna – akta rentowe).

W dniu 23 stycznia 2019 r. odwołująca złożyła wniosek o świadczenie rehabilitacyjne w związku z ogólnym stanem zdrowia (wniosek – akta rentowe).

Orzeczeniem z dnia 6 marca 2019 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy. Stwierdził brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 kwietnia 2019 r. również stwierdziła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy oraz brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego (orzeczenia – akta rentowe).

Na tej podstawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał w dniu 13 maja 2019 r. decyzję znak (...) odmawiająca prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 11 lutego 2019 r. (decyzja – akta rentowe).

Rozpoznane u niej schorzenia nie stanowiło podstawy do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 11 lutego 2019 r. i nie powoduje aktualnie z przyczyn neurologicznych niezdolności do pracy ostatnio wykonywanej. Od dnia 12 lutego 2019 r. odzyskała zdolność do pracy z powodu schorzenia narządu ruchu (opinia k.17-17v).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy oraz aktach rentowych, w tym na podstawie dołączonej dokumentacji medycznej. Autentyczności dokumentów złożonych do akt sprawy żadna ze stron nie kwestionowała toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako nieuzasadnione nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie podstawę rozstrzygnięcia stanowiło ustalenie czy odwołująca się po dniu 11 lutego 2019 r. odzyskała zdolność do pracy czy też nadal pozostawała niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskanie zdolności do pracy.

Zgodnie z art. 18 ust 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645, 1590) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Warunkiem uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego jest spełnienie tych dwóch przesłanek: pozostawanie niezdolnym do pracy i rokowanie odzyskanie zdolności do pracy przy dalszym leczeniu lub rehabilitacji.

Odwołująca się zgodnie z obowiązującą procedurą zbadana została przez lekarza orzecznika ZUS, następnie przez komisję lekarską, która ustaliła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy i stwierdziła brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2019 r Sąd dopuścił dowód z opinii lekarza specjalisty neurologa celem ustalenia czy osoba odwołująca się po dniu 11 lutego 2019 r. odzyskała zdolność do pracy czy była nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowałyby odzyskanie zdolności do pracy, a jeżeli tak to po jakim okresie (postanowienie k.8).

W opinii neurologicznej biegły wskazał, że rozpoznane u odwołującej się schorzenia nie stanowiło podstawy do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 11 lutego 2019 r. i nie powoduje aktualnie z przyczyn neurologicznych niezdolności do pracy ostatnio wykonywanej. Od dnia 12 lutego 2019 r. odzyskała zdolność do pracy z powodu schorzenia narządu ruchu. Podał, że odwołująca się wymaga leczenia farmakologicznego i rehabilitacji w okresach zaostrzeń dolegliwości i wówczas może być okresowo niezdolna do pracy w ramach zasiłku chorobowego, ale aktualnie nie stwierdza się długotrwałej niezdolności do pracy ostatnio wykonywanej z powodu schorzenia kręgosłupa, bóle głowy wymagają kontynuacji leczenia farmakologicznego. Analiza dokumentacji medycznej załączonej w aktach sprawy pozwala stwierdzić, że u odwołującej się po dniu 11 lutego 2019r. nie stwierdzono istotnego zaostrzenia

dolegliwości bólowych kręgosłupa powodujących dalszą niezdolność do pracy ostatnio wykonywanej. Podniósł, że w czasie badania przed komisją nie stwierdzono zaostrzenia schorzenia narządu ruchu (opinia k.17-17v).

Sąd oparł się na treści opinii biegłego lekarza specjalisty neurologa, bowiem były one logiczne, spójne, nie budziły zdaniem Sądu wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Opinia była wyczerpująca, pełna i jednoznaczna. W przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zasadności przedmiotowej opinii. Biegły wydał opinię po przeprowadzeniu badania i zapoznał się z dokumentacją medyczną.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.